

Sygn. akt I C 2545/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: apl. adw. Ewelina Zdunek

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko E. Ś.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej E. Ś. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 7.294 zł (siedem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt cztery) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2013 roku do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanej E. Ś. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.309 zł (tysiąc trzysta dziewięć) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2545/13

UZASADNIENIE

W pozwie o zapłatę wniesionym do Sądu w dniu 27 lipca 2012 roku powód domagał się od pozwanej E. Ś. kwoty 4.900 zł (cztery tysiące dziewięćset) tytułem należności głównej wynikającej z nieopłacenia czesnego o terminie płatności 15.10.2008r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 2.393,01 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy i 1/100) tytułem skapitalizowanej kwoty odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej w wysokości 4.900 zł wynikającej z nieopłacenia czesnego, odsetki wyliczone za okres od 16.10.2008r. do 26.07.2012r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Powód w uzasadnieniu pozwu podniósł, iż pozwany zawarł z Wyższą Szkołą (...) w W. umowę cywilnoprawną, której przedmiotem było świadczenie przez w/wym. uczelnię usług edukacyjnych w zamian za przysługujące jej wynagrodzenie w postaci czesnego. Pozwana jednak nie uregulowała w całości należnych opłat. Wyższa Szkoła (...) w W. dokonała sprzedaży przysługującej jej wierzytelności, w wyniku czego powód stał się wierzycielem pozwanej (k. 2-4).

W wyniku wniesionego w ten sposób pozwu Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w dniu 7 września 2012 roku nakaz zapłaty, zgodnie z którym pozwana w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu miała zapłacić powodowi kwotę łączną 7.293,01 zł (siedem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt trzy i 1/100), w tym kwotę 4.900 zł (cztery tysiące dziewięćset) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.393,01 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy i 1/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa) tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść przeciw do Sądu (k. 5).

W dniu 12 marca 2013 roku pozwana wniosła do Sądu wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz załączyła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wskazując, iż pozwana kwestionuje nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu przedmiotowego pisma pozwana wskazała także, iż nie została wyjaśniona podstawa roszczenia, pozwanej nie został również doręczony nakaz zapłaty (k. 20).

W dniu 28 października 2013 roku powód wniósł pismo procesowe – uzupełnienie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wskazując dodatkowo, iż wartość przedmiotu sporu stanowi sumę zaległych kwot wynikających z poszczególnych składników zadłużenia oraz obliczonych odsetek na dzień poprzedzający powództwo. Pozwana została wezwana do zapłaty listem poleconym, lecz mimo tego należności nie uregulowała w całości. Powód dołączył do pozwu wskazane dowody (k. 80-110).

W dniu 9 grudnia 2013 roku powód wniósł ponadto odpowiedź na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, dodatkowo wskazując, iż mając na uwadze okoliczność, że pozwana nie przedstawiła żadnych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, można wysnuć wniosek, iż pozwana nie wdała się nawet w spór co do istoty sprawy (k. 116).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. Ś.w dniu 12 października 2007 roku zawarła z Wyższą Szkołą(...) w W.umowę dotyczącą studiów niestacjonarnych stopnia I-go. Jak wynika z § 1 umowy, przedmiotem jej było określenie warunków odpłatności za studia na uczelni niepublicznej. Zgodnie zaś z § 5 ust. 1 wysokość opłaty za studia (czesnego), warunki i terminy płatności określa Zarządzenie Rektora stanowiące załącznik do umowy.

dowód: umowa wraz z załącznikiem k. 100-103v;

Pozwana początkowo wywiązywała się ze zobowiązania, bowiem uiściła w terminie na rzecz Wyższej Szkoły (...)w W.kwotę łącznie 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt). Następnie nie dokonała ona wpłaty kwoty 4.900 zł (cztery tysiące dziewięćset) w wyznaczonym terminie do dnia 15 października 2008 roku.

dowód: dokument k. 104;

Decyzją Dziekana Wydziału (...)w W.z dnia 7 stycznia 2010 roku E. Ś.została skreślona z listy studentów.

dowód: decyzja k. 110;

Wyższa Szkoła (...)w W.umową z dnia 20 lutego 2012 roku dokonała sprzedaży wierzytelności przysługującej jej względem E. Ś.na rzecz (...) Sp. z o.o.w W..

dowód: umowa wraz z załącznikiem k. 105-107;

E. Ś.w dniu 1 marca 2012 roku została wezwana przez (...) Sp. z o.o.w W.do zapłaty zadłużenia w wysokości 7.032,12 zł (siedem tysięcy trzydzieści dwa i 12/100). Została ona jednocześnie poinformowana, iż wierzytelność Wyższej Szkoły (...) w W.wynikająca z umowy o świadczenie usług edukacyjnych została zakupiona przez nowego wierzyciela – (...)Sp. z o.o, dawniej (...)F. M.K.Sp. j.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 108, dowód nadania przesyłki k. 109;

W tej sytuacji faktycznej został złożony pozew przez (...) Sp. z o.o.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W ocenie Sądu, zgromadzone dowody wskazują jednoznacznie, iż pozwana E. Ś. zawarła umowę o świadczenie usług edukacyjnych z Wyższą Szkołą (...) w W., z której się nie wywiązała, generując zadłużenie w wysokości 4.900 zł. Na uwagę zasługuje fakt, iż pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty powyższego nie kwestionuje. Wskazała ona jedynie, iż brak jest w wydanych orzeczeniach i dokumentach egzekucyjnych identyfikatorów umożliwiających identyfikację takich, jak pesel, data i miejsce urodzenia czy imiona rodziców. Pozwana wskazała również swoją wątpliwość co do podstawy roszczenia.

Wskazane wyżej zarzuty jednak nie mogą, w ocenie Sądu, stanowić wystarczającej przesłanki, dla której powództwo (...) Sp. z o.o. winno nie zostać uwzględnione. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia, iż roszczenie mu przysługuje oraz jego wysokość. Powód w wykonaniu tego obowiązku załączył do pozwu dokumentację pozwalającą stwierdzić, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzycelności stał się on uprawnionym do dochodzenia od E. Ś. roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług edukacyjnych. Bezsprzecznym jest także, iż E. Ś. była zobowiązana do ponoszenia opłat w wysokości wskazanej w Zarządzeniu Rektora (czesnego). Poza sporem pozostaje również fakt zadłużenia w wysokości 4.900 zł.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycelność na osobę trzecią, zaś wraz z wierzycelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wyjątkowo takie przeniesienie nie może się odbyć wówczas, gdy sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W przedmiotowej sprawie do zawarcia ważnej umowy sprzedaży wierzycelności doszło. Nadto wskazać należy, iż pozwana została poinformowana pismem – wezwaniem do zapłaty z dnia 1 marca 2012 roku, że taki przelew wierzycelności nastąpił. Powodowi zatem przysługują wszystkie uprawnienia wierzyciela względem E. Ś., z czego wynika możliwość sądowego dochodzenia roszczenia, z którego powód skorzystał w przedmiotowej sprawie.

Ponadto, wskazać należy, iż zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Przyjmuje się, przy tym, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 roku, sygn. V CKN 94/00, niepubl.; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, sygn. IV CKN 1383/00, niepubl.). W przedmiotowej sprawie wątpliwości Sądu nie budzą dołączone do pozwu dokumenty, zwłaszcza że pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości i prawidłowości.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.